

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 223/2013-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2013 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej prerokoval sťažnosť Ing. V. I. – A., G., zastúpeného advokátom JUDr. E. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 12/2007 a jeho uznesením zo 4. novembra 2009, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 125/2009 a jeho uznesením zo 16. decembra 2009 a v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V/28/2010 a jeho uznesením z 25. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. V. I. – A. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 6 Obo 125/2009 zo 16. decembra 2009 a sp. zn. 1 Obdo V/28/2010 z 25. októbra 2012 porušené boli.

2. Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 125/2009 zo 16. decembra 2009 a sp. zn. 1 Obdo V/28/2010 z 25. októbra 2012 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Ing. V. I. – A. trovy konania v sume 413,94 € (slovom štyristotrinásť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. E. Š. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. V. I. – A. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 223/2013-27 zo 17. apríla 2013 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ing. V. I. – A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 12/2007 a jeho uznesením zo 4. novembra 2009, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 125/2009 a jeho uznesením zo 16. decembra 2009 a v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo/V 28/2010 a jeho uznesením z 25. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 18. februára 2013 a doplnenej podaniami z 12. marca 2013 a 13. marca 2013 v podstatnom uviedol, že v konaní vedenom

na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cb 12/2007 vystupoval v procesnom postavení žalobcu v spore o zaplatenie 410 806,45 € s príslušenstvom. Predmetom sporu je *„náhrada škody voči Slovenskej republike... o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom...“*. Krajský súd uznesením zo 4. novembra 2009 *„zaviazal sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie vo výške 24,648,00 €“*. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 26. novembra 2009 odvolanie. Najvyšší súd ako súd odvolací uznesením zo 16. decembra 2009 potvrdil *„podľa § 219 ods. 1 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa a uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok“*. Toto uznesenie napadol sťažovateľ 2. marca 2010 dovolaním. Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením z 25. októbra 2012 dovolanie odmietol.

3. Sťažovateľ tvrdí, že jeho *„základné ľudské práva boli porušené postupom Krajského súdu v Bratislave v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 12/2007, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 125/2009 a v dovolacom konaní vedenom pod sp.zn. 10 ObdoV/28/2010, vo veci zaplatenia súdneho poplatku vo výške 24.648,00 €“*.

4. Podľa názoru sťažovateľa *„Nedostatky v konaní Krajského súdu... neodstránil v odvolacom konaní ani v dovolacom konaní Najvyšší súd... Nesprávnym úradným postupom oboch súdov došlo k porušeniu mojich základných ľudských práv a slobôd... právo na spravodlivé súdne konanie, keďže o zaplatení súdneho poplatku za odvolanie nesprávne rozhodli na základe nesprávneho právneho predpisu a nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko predmet sporu posúdili ako obchodnú vec napriek tomu, že predmetom sporu je náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu“*.

5. Sťažovateľ ďalej namietal, že *„Ak všetky tri sudy zhodne tvrdia, že predmetom sporu je obchodná vec... mali toto svoje tvrdenie riadne odôvodniť... Nesprávnym úradným postupom o veci rozhodoval nepríslušný Krajský súd... navyše tento súd vec nepridelil civilnému senátu, ale obchodnému senátu... Rozhodnutia všetkých troch súdov, a najmä uznesenie sp. zn. 1 Obdo V/28/2010 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. 10. 2012,*

sú nezákonné, keďže sťažovateľovi ukladajú poplatkovú povinnosť za procesný úkon, ktorý nemá oporu v zákone, nakoľko súdne konania proti štátu vykonávané na základe zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom boli v čase podania žaloby oslobodené od súdnych poplatkov...“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné ľudské právo na súdnu ochranu Ing. V. I., podnikajúceho pod obchodným menom Ing. V. I. – A. zaručené v článku 46 ods. 1 a základné ľudské právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru... bolo postupom Krajského súdu... a Najvyššieho súdu... porušené.

2) Ústavný súd... zrušuje uznesenie č. k. 4 Cb 12/2007-429 Krajského súdu... zo 04. 11. 2009, uznesenie č. k. 6 Obo 125/2009 Najvyššieho súdu SR zo 16. 12. 2009 a uznesenie č. k. 1 ObdoV/28/2010 Najvyššieho súdu SR z 25. 10. 2012 a vec vracia na ďalšie konanie.“

Súčasne požiadal o priznanie finančného zadost'učinenia „*sumou 2.000,00 €*“ a náhradu trov konania „*sumou 822,30 €*“.

7. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci vyjadrili (i) 7. mája 2013 krajský súd, ktorý sa k nosným dôvodom sťažovateľa nevedel vyjadriť, keďže nemá súdny spis k dispozícii, a (ii) 3. mája 2013 najvyšší súd, ktorý uviedol, že odvolací súd v danej veci v odseku 6, 7 a 8 na strane 2 svojho uznesenia dostatočne ozrejmil svoj názor, že „*sa jedná o obchodno-právny vzťah*“, a tento názor prevzal aj dovolací súd; poukázal pritom na posledný odsek na strane 6 a prvé dva odseky na strane 7 dovolacieho rozhodnutia.

8. Sťažovateľ vo svojom obsiahlom stanovisku k vyjadreniam odporcov (bod 7) z 3. júna 2013 zotrval na nosných dôvodoch sťažnosti, t. j. na skutočnosti, že predmetom posudzovaného súdneho konania bol spor o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „*zákon č. 58/1969 Zb.*“), v dôsledku čoho bolo/malo byť súdne konanie vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov. V tomto smere poukázal

tiež na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 159/2010 z 12. októbra 2010, v rámci ktorého v podobných súvislostiach najvyšší súd nepochyboval o tom, že ide o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Právo na súdnu ochranu (spravodlivý proces) v zmysle už citovaných článkov (bod 10) obsahuje inter alia dve zložky, a to jednak „právo na prístup k súdu“, t. j. právo obrátiť sa na súd na vymoženie či ochranu subjektívneho práva, a jednak právo na určitú kvalitu procesu, ktorá je zabezpečená celou radou inštitucionálnych a procesných záruk. Právo na súdnu ochranu (spravodlivý proces) je tak samostatné subjektívne verejné právo voči štátu na poskytnutie právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok.

12. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika

ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. Z pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.

14. Pojem svojoľne možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti alebo ho urobí v inom, než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií.

15. Označené porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojoľne alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extenzívnom rozpore s princípmi spravodlivosti, mohlo byť spôsobilé zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

16. Právne závery k danej veci sa vzťahujúcich rozhodnutí všeobecných súdov, na základe ktorých bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie – teda bola mu určená povinnosť zaplatiť súdny poplatok – ani v minimálnom rozsahu nezodpovedajú sťažovateľom prejavenej vôli obsiahnutej v ním podanej žalobe zo 7. februára 2005 a ani nevyplývajú zo žiadneho ďalšieho jeho úkonu vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cb 12/2007. Naopak, po dôslednom preštudovaní celého na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu (sp. zn. 4 Cb 12/2007) ústavným súdom je nad mieru rozumných pochybností zrejmé, že sťažovateľ od času podanej žaloby zo 7. februára 2005 cez ďalšie v spise sa nachádzajúce listiny a procesné úkony (napr. postúpenie spisu

z Okresného súdu Bratislava I na krajský súd z 1. augusta 2006, oznámenie sťažovateľa zo 17. novembra 2007, úprava a žiadosti sudkyne krajského súdu z 23. júla 2008 a 31. júla 2008, vyjadrenie sťažovateľa z 19. augusta 2009, zápisnica z pojednávania zo 17. septembra 2009, záverečná reč sťažovateľa z 5. októbra 2009, obsah rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 4 Cb 12/2007 z 8. októbra 2009, odvolanie sťažovateľa z 15. októbra 2009, rešerš k odvolaniu z 27. októbra 2009, odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie z 26. novembra 2011, „meritórne“ rozhodnutie odvolacieho najvyššieho sp. zn. 6 Obo 113/2009 zo 16. decembra 2009, napadnuté rozhodnutie odvolacieho najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 125/2009 zo 16. decembra 2009, návrh sťažovateľa z 21. februára 2010, dovolania sťažovateľa z 2. marca 2010 a zo 4. marca 2010, písomné podanie sťažovateľa z 10. júna 2010, odvolanie sťažovateľa proti výzve krajského súdu na zaplatenie súdneho poplatku z dovolania zo 14. decembra 2012, dožiadanie sťažovateľa z 2. januára 2013 a v neposlednom rade uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Cb 12/2007 z 12. marca 2013 a odvolanie sťažovateľa z 27. marca 2013) sa domáhal sporného nároku výlučne z titulu náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb.; uvedené konanie v rozhodnom čase bolo vecne oslobodené od platenia súdneho poplatku.

17. Podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb. zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov [v znení účinnom do 30. septembra 2012 (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)] od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

18. Právne závery uvedené v napadnutých súdnych rozhodnutiach, na základe ktorých mala v okolnostiach danej veci sťažovateľovi vzniknúť povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej, je totiž v extrémnom nesúlade so základným právom na súdnu ochranu a s princípom spravodlivosti, ale aj so zaužívanou interpretáciou príslušných ustanovení tak zákona o súdnych poplatkoch, ako aj Občianskeho súdneho poriadku.

19. Ústavný súd si je vedomý správnosti v súdnej teórii a praxi zaužívanej zásady „iura novit curia“, podľa ktorej je to súd, ktorý je povolaný na to, aby právo interpretoval, a preto musí pri svojom rozhodovaní vždy vec právne zhodnotiť sám. Uvedenú zásadu však nie je možné extenzívnym spôsobom vykladať tak, že súd v jej duchu môže naoktrojovať (vnútiť) žalobcovi aj proti jeho výslovnej vôli jeho výklad hmotnoprávných ustanovení, podľa ktorých samotnú vec posúdi a tomuto prístupu aj podriadi súvisiacu procesnú situáciu, napr. že vyzve žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý by sa inak (podľa toho, čoho sa domáha žalobca) platiť nemal (porov. aj rozhodnutie č. 43/2013 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR).

20. Rovnako je ústavný súd presvedčený, že poučovaciu povinnosť súdu nemožno vo všeobecnosti vykladať tak, že by mal súd poučovať účastníkov o hmotnom práve, pretože potom by už nešlo o odstraňovanie väd podania, ktoré bránia prerokovaniu a rozhodnutiu veci, ale išlo by o radu účastníkovi, ako by mal postupovať, aby bol prípadne vo veci úspešný. To by znamenalo inter alia tiež porušenie práva účastníka na rovnaké postavenie v prebiehajúcom súdnom konaní.

21. Na strane druhej v okolnostiach posudzovanej veci mali všeobecné súdy (na základe uvedeného v bode 19, pozn.), ak dospeli k záveru, že z hľadiska obsahu podanej žaloby nejde o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., poučiť žalobcu o možnosti zmeniť/upraviť žalobu, a ak by to žalobca urobil, až potom mal byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku. Ak by to ale žalobca neurobil, nič všeobecnému súdu nebránilo, aby vzhľadom na výslovný prejav vôle žalobcu jeho žalobu zamietol z dôvodu, že v okolnostiach danej veci nejde o vec náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., a iné hmotnoprávne ustanovenia už všeobecný súd neposudzoval práve z dôvodu, že žalobca výslovne trval na posúdení jeho žaloby iba na ním uvádzanom právnom základe. Riziko, že takto formulovanej žalobe nebude vyhovené, nesie v plnom rozsahu žalobca. V tomto ohľade sa možno inšpirovať ústavne konformným postupom súdu pri posudzovaní procesného úkonu. Pri jeho posudzovaní podľa obsahu súd nemôže určitému a zrozumiteľnému úkonu prikladať iný ako účastníkom sledovaný zmysel; nemôže teda „domýšľať“ obsah úkonu alebo z úkonu robiť závery, ktoré z neho v skutočnosti

nevyplývajú. Totiž každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, t. j. podľa toho, ako bol navonok prejavovaný. Aj žaloba je úkonom urobeným podľa Občianskeho súdneho poriadku a ako taká musí byť posudzovaná. Nie je však vylúčené, že môže mať aj následky hmotnoprávne.

V procesnej teórii totiž prevažuje názor (porov. A. Winterová kol.: Civilní právo procesní, 6. aktualizované a doplnené vydání, Praha: Linde 2011. 174 s. n.), s ktorým sa stotožňuje aj ústavný súd, že pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle (platí tzv. teória prejavu, a nie teória vôle platiaca iba na súkromnoprávne úkony).

22. Z uvedených záverov a zo zisteného skutkového stavu (bod 16) vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca nie je/nebol povinný zaplatiť súdny poplatok vo veci jeho žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. (bod 17).

23. Ústavný súd uzatvára, že iným spôsobom vedený postup pri určovaní povinnosti zaplatiť súdny poplatok krajským súdom a najvyšším súdom možno hodnotiť ako svojvoľný, opomínajúci skutočný účel relevantnej právnej normy. Ústavne nekonformnými rozhodnutiami potom vec posudzujúce súdy sťažovateľovi odňali právo domáhať sa spravodlivej súdnej ochrany zaručenej v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to opísal sťažovateľ v podanej sťažnosti, ktorej ústavný súd v podstatnej časti vyhovel. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku.

24. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

25. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie. Vzhľadom na to, že napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zrušil rozhodnutia najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

26. Ústavný súd sa zaoberal aj namietaným porušením sťažovateľom označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu (uznesenie sp. zn. 4 Cb 12/2007 zo 4. novembra 2009) a dospel k záveru, že bude dostačujúce (v zmysle zásady sebaobmedzenia a zdržanlivosti), ak zruší iba odvolacie a dovolacie rozhodnutie, keďže je v plnej jurisdikčnej právomoci najvyššieho súdu, aby zjednal nápravu. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku). Rovnako nevyhovel sťažovateľovej žiadosti o priznanie finančného zadosťučinenia (bod 6 in fine); ústavný súd považoval v danom prípade za dostatočné deklarovať porušenie práv sťažovateľa a zrušiť napadnuté súdne rozhodnutia, a preto jeho žiadosti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel. Ústavný súd považuje za dôležité zdôrazniť aj to, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sťažovateľovi, ktorého sťažnosti vyhovie v merite veci, nie je samostatným nárokom sťažovateľa na akési odškodnenie za existenciu materiálnej ujmy, ktorá je predmetom súdneho sporu. Takto totiž sťažovateľ koncipoval odôvodnenie tejto náhrady.

27. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom (bod 3 výroku). Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) si mohol sťažovateľ uplatniť úhradu trov konania v sume 413,94 €, a to za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenia k stanoviskám odporcov) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky po 130,17 € a režijný paušál 3 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), t. j.

413,94 €. Priznanú úhradu trov právneho konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

28. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013